

ПРЕИНАЧЕЊЕ ТУЖБЕ

Суд је дужан да одлучи о преиначењу тужбе, при чему тужени мора бити упознат са предлогом за преиначење.

Образложење: Првостепеном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да исплати износ потраживан тужбеним захтевом, прецизираним на последњем рочишту пред закључење главне расправе, на коме није био присутан тужени, налазећи да је основано потраживање тужиоца према туженом на име извршене услуге одношења смећа и то за период од 06.08.2011. године до 06.08.2012. године и од 07.08.2012. године до 31.10.2015. године. Другостепени суд налази да се правилно жалбом туженог указује да је првостепени суд приликом доношења побијане одлуке причинио битну повреду одредаба парничног поступка и то члана 374 став 1 ЗПП-а у вези са одредбом члана 199 ЗПП-а, пошто тужени о преиначењу тужбе односно дозвољавању истог није ни имао сазнања све до пријема побијане пресуде, иако је суд у складу са одредбом члана 199 ЗПП-а био дужан да о предложеном преиначењу одлучи, а на начин да се исто решењем дозволи или одбије, а што није учињено нити расправним нити ванрасправним решењем. Наиме, одредбом члана 199 ЗПП-а је предвиђено да кад суд дозволи преиначење тужбе, дужан је да остави туженом време потребно да може да се припреми за расправљање по преиначеној тужби, ако за то није имао довољно времена, а ако је тужба преиначена на рочишту на коме тужени није присутан, суд ће да достави туженом препис записника са тог рочишта. Како у конкретном случају суд није поступио у складу са поменутом одредбом, а у смислу доношења одлуке у току поступка о преиначењу тужбе, туженом је онемогућио расправљање о преиначеном тужбеном захтеву, када би у смислу одредби члана 228 и 231 ЗПП-а тужени могао износити чињенице и тврдње/приговоре којима побија наводе тужбе и прилагати доказе за своје тврдње, те је на наведени начин првостепени суд причинио и битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП-а, због чега је побијану одлуку ваљало укинути и вратити првостепеном суду на поновно суђење.

(Решење Вишег суда у Сомбору број Гж. 406/16 од 09. маја 2016. године)